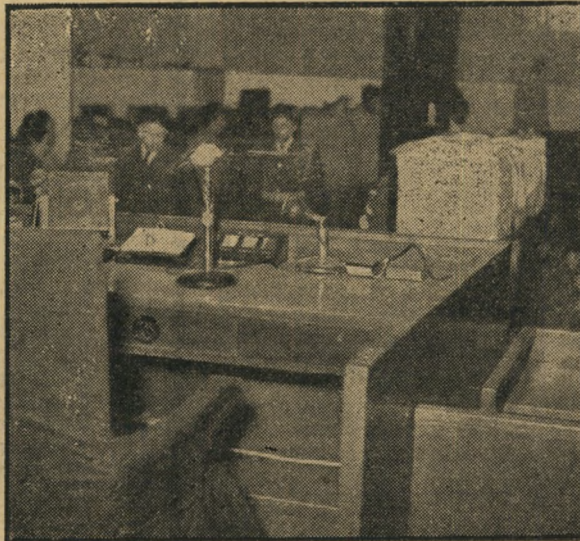

שפרינצק המנוח מאזרים בבכי ליד הקבר הפתוח, כשלצידם - עומד בן-גוריון בדומיה

מול בנין הכנסת. ארונו של יוסף שפרינצק מוצב על במה, מוקף אנשי משמר הכנסת.

שממנו היה יוסף שפרינצק מנהל את ישיבות הכנסת, עומד ריק ומיותם. מנלו ניצב הארון.

וונה

ב-1948. מאז נשאר פטיש היושבראש של בית הגבחרים בידו.

תוך 11 שנים אלה נרקמה סביב יוסף שפרינצק מסכת רחבה של אגדות ואנקדוטות, רחיה בהומור המיוחד של האיש. הוא היה יושב שעות ארוכות על כסאו, מתחת לציור הענק של תיאודור הרצל, כשכל תפקידו להקשיב לנואמים. רק מדי פעם היה קורא מישהו לסדר, מזכיר לנואם כי עליו לסיים, או קורא לנציג מפלגה לשאת את דברו. רק מי שידע כמה שפרינצק מחונן בכשרון לגאום, יכול היה להעריך את כפיית-השתקה שכפה עליו תפקידו כיושבראש.

בשבתו שקוע בהרהורים הספיק שפרינצק במרוצת השנים אף לגבש דעות חותכות על גוואמים ונאמתי. תפקידו הוא לקצץ בכנפי הדיבור, אמר פעם. גואם ארוך מקצר את החיים, השמיץ בידיות פעם אחרת באוני ח"כ, אחרי שזה עזב את דוכן הנואמים. כאשר השתומם אורח לא-יהודי על הרכיבים העבים של דברי הכנסת, ושאל בתמהון: "כל כך הרבה כבר הספקת לומר בשנים כה מעטות?" השיב שפרינצק: "מה הפלא? במשך אלפיים שנה שתקנו."

בפרלמנט הבריטי, למשל, אין סמכות של ממש לספיקר. לא-כן בכנסת ישראל. יושב-הראש הינו ציר מרכזי במכונת הדמוקרטיה, אשר מסביבו מס' תובעים כל גלגלי הבית. הוא המרכז בידו את הניהול הממשי של הבית, רואג לרציפות עבודת ה-תחיקה היומיומית ועריכת הדיונים הפרלמנטריים. לפני שבועיים, כאשר הוקם משמר הכנסת החדש, בינהו מישהו בשם "חילי שפרינצק". יושבראש הכנסת הניד ראשו בהנאה לשמע הכינוי "טוב ש'דו שהכנסת היא מעצמה בפני עצמה, שאינה זקוק לצה"ל או למשטרת-ישראל כדי לשמור על ריי". היא ריבונית גם כלפי חילות אלה."

נשאל פעם אם אינו חושש שתפקידו הפסיכי לרעה, וכי מרוב שיעמום יחדל כלל לתרחש סביבו, השיב: "אני מתפלל שלא יוצל שלוש פאתיות — שלא איגדרה, שלא אגיע לידי אנטיפתיה ועד לא אהיה נתון לאפאתיה."

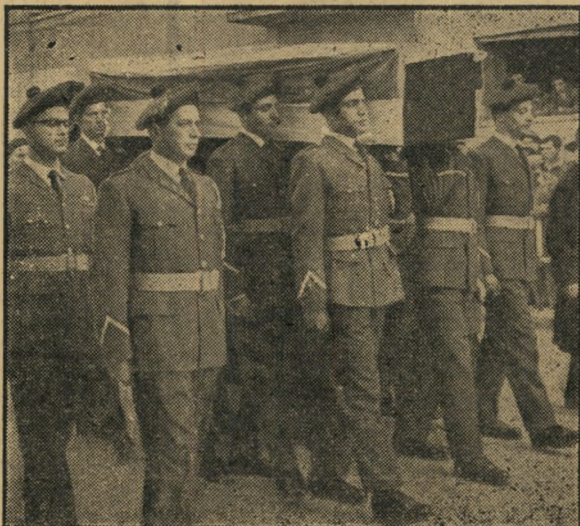
ק לא נשבה אף לאחת מן הפאתיות, אחרונה.

המעמד

הכסא

בבית-חשברות על הר הרצל. אנטי חברא קדישא של חצבא, מורידיים את חארון לבור.

אל חר הרצל, כשאנטי משמר הכנסת נושאים את הארון על כתפם. המשמר היה רעיונו של שפרינצק.

קץ הדרך

האסע